

bedeshed Krigsministeren ikke havde viist Spor af Ledelse i denne Sag. Jeg gad nu nok spørge det ærede Medlem, hvori denne Ledelse egentlig skulde bestaa, og om det ærede Medlem virkelig ønskede eller troede, at det var muligt at lede ham og hans Parti til Exempel sammen med de forrige Allierede, om det var min Opgave, eller om det ærede Medlem antog det for muligt at lede ham over i Spire. Jeg antager, at han vil erkende, at slige Bestræbelser kun vilde føre til store Nederlag for mig. Saalænge Forholdene ere saaledes, at Partiernes staa skarpt overfor hinanden, og Ingen vil give efter i sin Mening, kan Regjeringen kun forholde sig observerende; først naar der viser sig en alvorlig Villie til Overenskomst, kan den stride til og se at influere paa saadan Maade, at et tilfredsstillende Resultat kan naas.

Juel: Jeg finder ikke Anledning til dybere at indbegaa den høitærede Krigsministers Foredrag, idet nemlig mange af de Ting, som deri bleve sagte, ere sagte saa tidt og hørte saa ofte af os, at jeg tror, at man ikke paa dette fremrykkede Stadium behøver at gjentage de Indvendinger, som med Rette kunne gjøres derimod. Kun et Par Bemærkninger skal jeg tillade mig at gjøre. Den første skal være den personlige Bemærkning, at, naar den høitærede Krigsminister tror, at jeg hører til et Parti, saa er det kun et nyt Exempel paa, hvor ubevandret den høitærede Minister er angaaende Forholdene her, thi jeg hører ikke til noget Parti. Naar den høitærede Minister bebrejdede mig, at jeg ikke havde grebet dybere ind i Sagen, end jeg har, skal jeg dog tillade mig at spørge, om et enkelt Medlem, der ikke har noget Parti, som kunde sætte ham ind i Udvalg, kan gjøre Andet end at holde Foredrag ved 1ste Behandling og ved 4de Behandling, og om der er nogen stærkere Maade, hvorpaa man overhovedet under disse Omstændigheder kan vise sin Interesse for en Sag. Den høitærede Minister veed ikke, hvorledes han skulde have kunnet gribe ind i og lede denne Sag. Nei, det har den høitærede Minister ganske vist ikke forstaaet, og naar han ikke selv har Følelsen af, hvorledes han skulde bære sig ad, er det ikke muligt at bibringe ham denne Forestilling. Jeg kan i den Henseende kun holde den høitærede Minister for Die hans Kollega Flaadeministeren. Han har forstaaet at gribe ind og lede, og han har ledet det til et fortræffeligt Resultat. Det bekræfter sig nu, hvad jeg sagde tidligere, men hvad den høitærede Minister ikke vilde gaa ind paa, nemlig at han, istedetfor at lede, har ladet sig lede, og at han er ledet vild, istedetfor at blive ledet rigtig. Hvad den høitærede Minister udtalte om, at jeg ikke mente, hvad jeg sagde, at det var Fraser, naar jeg ønskede Sagen tilendebragt, saa underer det mig, at den høitærede Formand ikke besyttede mig mod slige Angreb, men da den høitærede Formand ikke har gjort det, skal jeg

blot tillade mig den Bemærkning, at, hvad den høitærede Minister i den Henseende mener, er mig komplet ligegyldigt; den høitærede Minister kan ikke have nogen Forestilling om, hvorledes min Sindsstemning er i denne Henseende. Utsaa, dette tilbageviser jeg uden Brede, men med — jeg havde nær sagt noget Andet — med den Sindsstemning, som et saadant ubesøiet Angreb fortjener at modtages med.

Formanden (Krabbe): Jeg negter ikke, at det ærede Medlem havde nogen Grund til at beklage sig over de af den høitærede Minister brugte Udtryk. Naar jeg undlod at sige Noget derimod, var det af et Hensyn, som jevnlig maa gjøres gjældende, nemlig Hensynet til, hvilken Virkning det, der er sagt, kunde formodes at ville gjøre; men det ærede Medlem har Ret i, at den Uttring, der faldt, ikke var fuldt tilbørlig. — Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Klein: Jeg frasalder Ordet.

Tang: Naar Folket ser paa Rigsdagens Hærfærd i Vinter, vil det vistnok sige: Gode Raad ere dyre. Det synes jo, at, hvis Noget skulde kunne søres igjennem, skulde det være det Forslag, som Folkethinget vedtog forrige Gang, og, skjøndt det er karakteriseret her idag som et daarligt lille Bæsen — og jeg skal heller ikke rose det syndeligt — vil jeg dog sige Saameget, at, hvis der ikke kommer noget Nyt frem, inden det foreligger til Afstemning, vil jeg stemme for det, og det vil jeg gjøre for at bidrage Mit til, at der mulig kan komme Noget ud af Sagen. Naar jeg ser paa de forskjellige Forslag, der ere stillede fra de forskjellige Sider, saa er der en Ting, jeg vil fremhæve, som jeg ikke har hørt nogen Anden fremhæve, det er, at Summerne gaa trip trap op, og naar vi igjen se hen til, hvem det er, der kommer med den høieste Sum, og hvem det er, der kommer med de laveste, saa kunne vi jo ikke undgaa at lægge Mærke til, at det høieste Forlangende jo er stillet fra den høitærede Krigsminister, nemlig noget over halvtiende Million; han ser nemlig hen til Finansskatsen og synes, at det kan nok bæres Utsammen. Dernæst kommer Landsthinget med 300,000 Kr. mindre; men hvorfor kommer Landsthinget der igjen meget over de Andre? Det er, fordi det repræsenterer de store Formuer og synes, de kunne nok bære det. Kommer jeg saa igjen til Folkethingets Spire, som ganske vist repræsenterer det almindelige Folk, men dog især den mere formuende Side af det — ikke reelt, men formelt, — saa er deres Forslag igjen høiere end det, der nu er gjældende, og end de to, der igjen ere stillede fra andre Sider. Jeg mener imidlertid, at, dersom vi skulle komme til Enighed, kan det ikke